

2003 Vakantie in Canada.

Wat was de aanleiding.

Het begon allemaal met een mooie film op de televisie. Die film ging over een treinreis door de Rocky Mountains van Canada. Naar aanleiding van die film zijn we gaan onderzoeken of het mogelijk was met de trein van oost naar west dwars door Canada te reizen. Al gauw bleek dat dit voor de duur van de reis een kostbare aangelegenheid was dus hebben we besloten dat niet te doen. Al snel viel ons oog op het volgende rondje in British Columbia. Starten in Calgary en van daaruit naar Banff door het nationale park naar Jasper en dan naar de kust. In Prince Rupert op de ferry stappen en naar Vancouver Island varen. Het eiland van noord naar zuid doorkruisen en bij de stad Victoria oversteken naar Vancouver. Tot slot van af Vancouver weer terug naar Calgary.

Calgary - Jasper 700 km.
Jasper – Prince Rupert 1200 km.
Prince Rupert – Port Hardy met de ferry 500 km.
Port Hardy – Victoria 600 km.
Victoria – Vancouver 100 km met de ferry.
Vancouver – Calgary 1200 km.
Totaal ongeveer 4300 km.

Nu de vraag hoe gaan we dat doen.

We hebben op internet alle mogelijkheden bekeken en hadden al voor een groot gedeelte onze reis gepland. Op het laatste moment besloten we toch nog even bij Jan Doets (een reisbureau in Heerhugowaard) langs te gaan. Hier bleek dat je wel wat duurder uit was maar dat zij wel de hele reis voor je regelde. Op mijn aandringen hebben we toen voor Jan Doets gekozen omdat ik wat meer zekerheid wilde bij zo'n groot avontuur. In eerste instantie zouden we met z'n vieren gaan wat Paul en Ron wilde ook wel mee. Maar door het kopen van hun "Penthouse" ging dat niet door. We willen op 26 juni vertrekken en op 19 juli weer terug zijn in Nederland. Omdat we met een grote camper zouden reizen hebben we op het laatste moment gevraagd of Frans (mijn broer) zin had om mee te gaan. Nou daar had hij wel oren naar maar dan moest en nog wel een paspoort en de vliegreis geregeld worden. Op het laatste moment bleek dat er in ons vliegtuig nog plaats was dus kon hij heen en terug met ons meevliegen. Hij moest dan wel eerst naar Nederland komen.

Het vertrek.

Op 26 juni om 6.45 stappen Frans, Els en ik, met Eef Visser als chauffeur in onze auto omdat we om 9.00 uur op Schiphol moeten zijn. Precies om 12.00 uur stijgen we in een Boeing 767 op voor de eerste trip naar Toronto, waar we om 14.20 plaatselijke tijd weer landen. De volgende etappe start om 17.00 uur en dan landen we om 19.30 in Calgary. Op het vliegveld moeten we even wachten op vervoer naar het Port O' Call Hotel waar ons een verrassing te wachten staat. Op de kamer staan twee tweepersoons bedden en we hoeven voor Frans niets bij te betalen. Om 21.00 uur zitten we dan aan ons eerste Canadese biertje. We zijn dan wel al met al wel zo'n 22 uur onderweg en 24 uur op geweest. Dit was mijn eerste grote trip met het vliegtuig en ik vond het zeer indrukwekkend.

27 juni de eerste dag in Canada.

Na een ontbijt met gebakken aardappelen worden we om 10.00 uur gelijk met twee andere stellen, door een busje van Go-West bij het hotel opgehaald en naar de camper gebracht. Hier worden we opgewacht door Anita, een gezellige Nederlandse vrouw die ons piekfijn uitlegt hoe het allemaal werkt en waar we rekening mee moeten houden. Ook krijgen we een aantal tips voor onderweg en aanwijzingen waar we zeker naartoe moeten gaan. Na het plaatsen van een tiental handtekeningen kunnen we de koffers uitpakken.

De koffers blijven bij GO-West zodat we daar geen last van hadden. De camper is onverwacht groot en ziet er als nieuw uit. Als alles een plaatsje heeft gevonden kunnen we op pad. De eerste opdracht is proviand inslaan. Hiervoor waren we verwezen naar een winkelcentrum in de buurt. We hadden zelfs een kaartje meegekregen waar het was. Maar al snel bleek dat we de afstanden in Canada nog niet goed hadden ingeschat. Dit had tot gevolg dat we een aantal afslagen te vroeg namen waardoor we nogal wat lastige verkeerskundige

situaties tegen kwamen. Aangekomen bij het winkelcentrum zei ik, "nu dit gelukt is kunnen we met deze kar alles aan". Ook in de winkel blijkt dat het in Canada wat ruimer is want de winkels zijn groter maar ook de verpakkingen zijn groter. We hadden dan ook al gauw een hele kar vol boodschappen. We hadden via Jan Doets een KOA-camping geregeld maar de dame van Go-West had ons geadviseerd geen dag te verliezen en direct naar Banff te rijden. We zijn nog bij de camping geweest om te kijken of we de datum konden verplaatsen maar dat was niet mogelijk. Dan maar door naar Banff.

Als je Calgary uitrijdt zit je al snel aan de voet van de Rockys.

Wat een indrukwekkend gezicht om zo de bergen tegemoet te rijden. Bij de ingang van het park hebben we een entreebewijs gekocht voor alle nationale parken van Canada. Dit bewijs hang je aan je spiegel, zo kunnen de parkwachters zien dat je legaal in het park bent.

Jammer dat we het niet helemaal konden opgebruiken want het is een jaar geldig en dat vindt mijn baas waarschijnlijk niet goed. Gelijk met het toegangsbewijs kregen we een folder waarin de gebruiksaanwijzing van de beren omschreven staat. Wanneer je beren eten geeft, teken je gelijk hun doodvonnis. Ze gaan dan voortaan vaker bij de mensen op bezoek, worden agressief en uit veiligheidsoogpunt worden ze dan afgeschoten. Dat kan

natuurlijk niet de bedoeling zijn dus 's nachts geen eten buiten de camper. De eerste overnachting was op "Tunnel Mountain Campground" een camping vlak bij Banff.

Zaterdag 28 juni Johnson Canyon.

Gisteren hebben we al het brood opgegeten dus hadden we de hond in de pot en geen bakker in de buurt. Het is mooi weer dus gaan Frans en ik met de bus naar het dorp om te kijken of er ergens wat te vinden is.

Met het verse brood op zak terug naar de camping en eerst maar een stevig ontbijt.

Daarna hebben we met de camper de omgeving verkent en hadden we een kennismaking met het wild. Eerst een paar berggeiten en later een elk (een groot soort edelhert) met een enorm gewei. Volgens mij is zo'n gewei heel lastig als je door de bossen je weg

moet zoeken. In Johnson Canyon werken krachten die bergen verzetten. Deze kracht is het water. Al 57 miljoen jaar stroomt dit water door deze vallei. De laatste jaren schuurt het water ongeveer 1 centimeter per jaar uit de berg dus over 100 jaar is de canyon weer een meter dieper. Het was een hele klim om bij de eigenlijke waterval te komen. Later op de middags in Banff de rest van de boodschappen gedaan.

Zondag 29 juni

Vanuit Banff zijn we naar het noorden gegaan richting Lake Louise. Eerst zijn we naar Moraine Lake geweest. Er wordt gezegd dat dit meer mooier is dan Lake Louise en dat klopt. Ook merk je dat de Canadezen erg zuinig op de natuur zijn. Ze veranderen niets aan wat er door de natuur ontstaan is. De foto die wij van het meer gemaakt hebben is exact gelijk aan de foto die in een twee jaar oude

folder stond. We wilden hier blijven kamperen maar dat kon niet dus zijn we terug gegaan naar Lake Louise en hebben daar een camping gezocht. Vanaf de camping ging er een shuttlebus naar het meer. Omdat we 's morgens al gezien hadden dat het daar druk was hebben we voor een dollar per persoon de bus genomen.

Maandag 30 juni

Alweer vroeg op pad op weg naar het noorden. Het is elke kilometer weer genieten. Steeds

verandert de omgeving en elk meer heeft zijn eigen kleur.

Op weg naar de Peyton Lake zie we onze eerste beer. Het is een grote zwarte beer die volgens mij wel 600 kilogram weegt.

Hij loopt heel rustig te grazen aan de kant van de weg en we hebben alle tijd om hem op foto en film vast te leggen.

Volgens Anita van Go-West mochten we Peyton Lake niet missen. Daar had ze gelijk in. Aangekomen op de parkeerplaats merkte je al meteen dat het een hooggelegen meer is want langs de randen lag nog sneeuw.

Vanaf de parkeerplaats was het nog een hele klim naar het uitzichtpunt waar je over het meer uitkeek. Maar de klim was het uitzicht waard. Wat een fantastisch uitzicht.

Even later zien we onderweg de tweede beer. Deze keer is het een grizzly beer die lichtbruin van kleur is en wat verder van de weg af aan het grazen is. Hij staat wel op de film maar we hebben er geen foto's

van.

De volgende stop zijn de Columbia Icefields. Dit is een Glacier (gletsjer) waar we met een speciale terreinbus de glacier op gereden zijn. Om even een indruk van de grootte te geven zou Els even naast de wielen moeten gaan staan. Het blijkt dan dat de wielen net zo groot als Els zijn. Het is een rivier van ijs die naar beneden stroomt. Het is niet voor te stellen hoe groot zo'n ijsvlakte is. Volgens de gids kan je de hele stad Vancouver in deze

vlakke verbergen. Op de bergen aan de zijkant van de glacier ligt een strook sneeuw en op afstand dachten we dat dat wel twee meter dik was. Toen we boven op de galcier stonden vroeg de gids of we wisten hoe dik die laag was. Bij nader inzien dacht ik dat hij toch wel minstens 10 meter dik moest zijn. Weer fout. Volgens de gids was het een laag van ruim 120 meter dikte. Je voel je wel heel nietig en kwetsbaar als je op zo'n vlakke staat. Het weer verandert er ook heel snel want in het begin scheen de zon maar na 5 minuten was het bitter koud en was je blij dat je goed gekleed was. Dat het klimaat aan het veranderen is is ook hier duidelijk te zien. De rivier wordt steeds korter. Hij trekt zich met 100 meter per jaar terug. Op de terugweg vroeg de gids wie er al een beer gezien hadden. Toen Els zei dat we er al twee gezien hadden noemde hij ons "lucky people" en iedereen in de bus wilde weten waar we ze gezien hadden.

1 juli Canadaday.

We vallen met de neus in de boter want het is feest in Jasper. 1 Juli is een nationale feestdag er is een optocht in de stad en van heinde en verre komen de mensen kijken. Je ziet de mooiste vrachtauto's, brandweerwagens en ziekenauto's luid toeterend voorbij komen. Vanuit de wagen wordt er voor de kinderen met candy gestrooid.

Frans wil graag een dag gaan vissen en in Jasper is een bureau waar je een gids kan huren die dan een dag

met je gaat vissen op het Maligne Lake. Er wordt afgesproken dat we de volgende morgen om 8.00 uur bij het meer staan.

Op het eind van de dag gaan we naar een natuurcamping. Hier is geen receptie. We willen er twee nachten blijven dus doen 38 dollar in een zakje en stoppen dat in een

brievenbus. Het brandhout komen ze brengen dus op de firepit wordt het avondmaal bereid. Hier komt naar voren wie de pyromaan in de familie is.

2 juli vissen.

We moeten vandaag vroeg op want Frans heeft een afspraak bij het Maligne Lake. Daar staat een gids klaar om Frans in de boot te nemen.

Ook vandaag hebben we weer geluk want op weg naar het meer zien we voor de derde keer een beer. Later hoorde we dat deze beer drie jongen heeft en dat je niet in de buurt moet komen omdat dat gevaarlijk is.

De boot blijkt een uit de kluitengewassen kano met een

fluistermotor te zijn waar ook de gids niet veel vertrouwen in heeft. Hij neemt twee extra motoren en wel zes accu's mee voor onvoorziene omstandigheden.

Ook het weer zit niet mee er komt een koude wind vanuit de bergen recht het meer over en op de kant vinden wij het al koud. De gids had tegen Frans

gezegd dat hij zijn warmste kleren aan moest trekken. Later vertelde Frans dat hij binnen het kwartier alle kleren van de gids aan had en het evengoed van z'n leven niet zo koud gehad heeft. Gelukkig heeft hij wel twee vissen gevangen. Op het eind van de dag worden deze vissen, een van 50 en een van 45 centimeter door de gids schoongemaakt en meegegeven. Het blijkt dat het maar goed is dat hij er niet meer gevangen heeft want je mag er toch maar twee meenemen. Wij, Els en ik, zijn later op de dag ook nog het meer op geweest maar dan wel met de luxe boot die op de foto aan de steiger ligt. Een stuk aangenamer en veel minder koud.

3 juli

Dat het een natuurcamping was bleek de volgende morgen. Toen we wakker werden hadden we twee herten op bezoek. Ze liepen heel rustig te grazen op de camping, wat een prachtige beesten zijn het. Al gauw bleek dat er nog iets aan de hand was. Tijdens het filmen had ik veel last van mijn rechter oog. Terug in de camper bleek dat ook mijn mond scheef hing. De eerste gedachte is dat je een herseninfarct hebt, maar omdat ik verder nergens last van had en me niet ziek voelde dacht ik al snel dat dat het niet was. Maar wat was er dan wel aan de hand? We hadden al eerder besloten vandaag het park te verlaten en naar de kust te trekken dus besloten we naar Prince George te gaan. We hadden er ondertussen zo'n 800 kilometer opzitten maar met dat oog kon ik niet meer verder rijden. Nu kwam Els aan de beurt. Het was of ze haar hele leven al in een vrachtauto gereden had want ze reed er zo mee weg. Ook de rest van de 2700 kilometer heeft ze het goed gedaan want we waren een van de weinige die de camper weer zonder een krasje konden inleveren.

Om 16.00 uur kwamen we in Prince George aan in het ziekenhuis. We moesten ons eerst in laten schrijven en werden meteen 360 dollar lichter gemaakt. Maar ik kreeg waar voor mijn geld want ik ben heel uitgebreid onderzocht. Een van de artsen die dat deed was

Zuid-Afrikaan van afkomst en die wilde het gesprek wel in het Nederlands voeren. Hij vertelde dat ik de ziekte van Bell's Palsy had (een aangezichtsverlamming). Men weet niet echt wat de oorzaak is en ook weet men niet of de medicijnen werken maar ik ging in elk geval wel met een recept om 17.30 uur het ziekenhuis weer uit. Volgens de dokter was er geen reden om de vakantie te onderbreken, dus op zoek naar een apotheek. Daar kreeg ik 150 pillen en weer een rekening van 48 dollar. Toen op zoek naar een camping. Buiten de stad hadden we die al snel gevonden maar toen moesten we nog eten. We hadden wat pizza's ingeslagen en die hebben we opgewarmd in de koekenpan. Het was geen succes maar het vulde de maag en na zo'n dag zijn zelfs de rauwe bonen zoet.

4 juli

Op weg naar de kust zit Els achter het stuur en Frans moet kaartlezen. Dat kaartlezen is niet al te moeilijk want het is een rechte weg naar de kust. Als we Smithers passeren zit Frans op de uitkijk of hij nog familie van Wim en Ina tegen komt. Maar dat valt tegen want we komen geen bekende namen tegen. Els heeft er zin in want ze rijdt vandaag 520 kilometer voor we een camping op zoeken. Bij het avondeten maken we een van Frans zijn vissen soldaat. Natuurlijk niet voordat hij voorzien van de nodige kruiden en gewikkeld in aluminiumfolie een half uurtje op het kampvuur had liggen sudderen. Ik heb na het eten mijn vingers even zitten tellen maar er ontbraken er geen al scheelde het niet veel.

5 Juli

Vandaag gaan we op weg naar Prince George het is nog maar een klein stukje en we kunnen op ons gemak gaan kijken waar we morgen op de ferry moeten stappen. Onze overtocht hadden we vanuit Nederland geregeld maar voor Frans hadden we nog geen kaartje. Dus om te voorkomen dat we al vroeg in de rij moeten staan kopen we dat extra kaartje. Er moeten nog wat boodschappen gedaan worden en omdat we bang zijn dat we morgenochtend vroeg de boot missen kopen we toch maar een wekker.

6 juli De boottocht.

De wekker doet het goed want om 5 uur is iedereen wakker. Na een stevig ontbijt zijn we

klaar voor de oversteek. Om 7 uur rijden we het parkeerdek van de ferry op en om 7.30 uur wordt het "anker" gelicht. We treffen het

want het is schitterend weer. We hebben een prachtig uitzicht. De ferry vaart tussen de eilanden door. Op een gegeven

moment worden we door de kapitein gewaarschuwd dat we een groep orka's tegenkomen. Het is een prachtig gezicht om deze vissen op zo'n korte afstand van de boot te zien spelen. Het is een groep van vijf en soms springen ze helemaal het water uit. Later op de dag zien we ook nog een walvis spuiten maar dat is wat verder weg. De vis en chips op de boot is niet geweldig maar het vult de maag, dus hadden we geen honger meer. Om 22.30 uur na een tocht van 15 uur kwamen we aan in Port Hardy dat is de havenplaats boven in Vancouver Island. Gelukkig hadden we al snel een camping

gevonden waar ze nog een plaatsje voor ons over hadden. En ook in het donker zette Els de camper feilloos op z'n plek en konden we gaan slapen.

7 Juli

Vanuit de camping zijn we eerst naar down-town van Port Hardy gereden. Het is druilerig weer en er is weinig te beleven dus op naar het zuiden. Onderweg zijn ze aan de weg aan het werk en overal zie je hopen met boomstammen die in de fik staan. We besluiten naar Telegraph Cove te gaan dat is een klein vissersdorpje met maar 6 echte inwoners. Het laatste stuk van de weg is niet veel meer dan een grindpad maar het dorpje is de moeite waard. Het bestaat uit een haven, houten huisjes, een walvis museum en een restaurant waar we koffie drinken. Net buiten het dorp komt een groot hotel waar sportvissers kunnen logeren. Het weer is opgeklaard en we gaan door naar Sayward waar we een camping vinden. Hier kunnen we bij een mooi vuur van een zachte avond genieten. We staan naast een paar Canadezen die ons een paar aardige tips voor het vervolg van de reis geven.

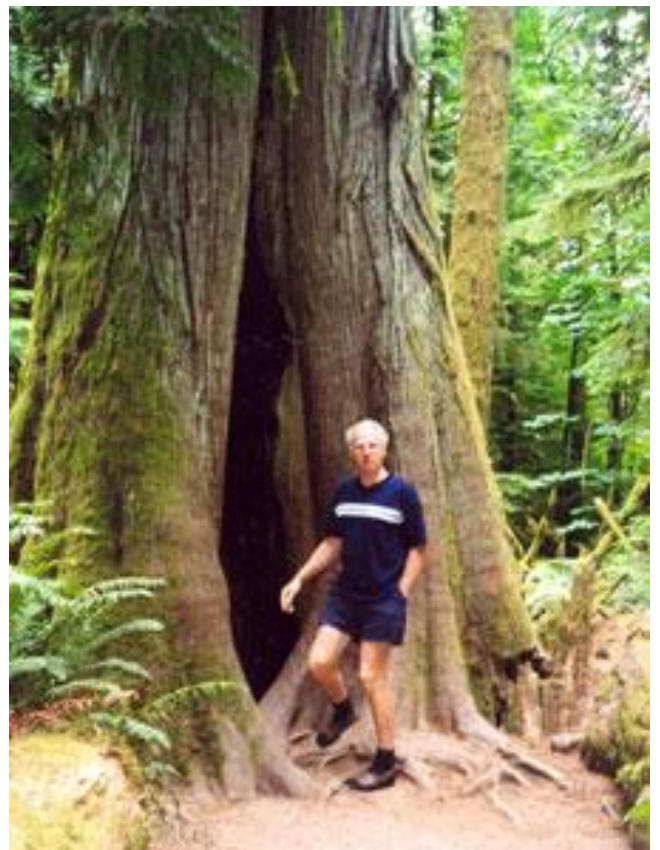
8 Juli

Via Qualicum Beach rijden we naar Charleton Lake en vinden daar een camping die door een Nederlandse dame gerund wordt. Zij vertelde ons dat we de volgende dag wel heel vroeg zouden moeten vertrekken als we maar een dag naar Tofino wilde gaan. In Tofino overnachten kon wel eens een probleem zijn als je geen camping besproken had. Mede omdat we al een walvisdorp gezien hadden en we heen en terug dezelfde weg moeten afleggen besluiten we Tofino te vergeten. Het waait hard dus we kunnen geen vuur aanleggen. Daar we in Courtenay al een restje macaroni en pizza op hebben volstaan we met biefstuk en brood. Na het eten worden de rummycub blokjes tevoorschijn gehaald en worden de hersens tot krakens toe ingespannen om maar het eerst van de blokjes af te zijn.

9 Juli Mc Millan Provincial Park

Op aanraden van onze Canadese buurman gaan we op zoek naar het park. In dit park staan de grootste bomen van Vancouver Island. In 1992 is door een orkaan een groot gedeelte van de bomen omgewaaid. Natuur is natuur vinden de Canadezen dus laten ze de omgewaaide bomen gewoon liggen. Als de boom over een pad heen is gevallen dan zagen ze er een stuk tussen uit en leggen dat aan de kant maar verder doet men niets. Het is indrukwekkend te zien hoe sommige bomen als luciferhoutjes gebroken zijn.

Om 15.30 uur komen we aan op de camping in Victoria. (Fort Victoria) Het is een grote camping die eruit ziet als een grote parkeerplaats. Er rijdt zelfs een trein dwars door de camping heen. Als we een plaatsje voor de camper gevonden hebben gaan we met de bus naar de stad. Als de bus eraan komt zien we

voorop de bus een paar fietsen hangen. Deze fietsen zijn van mensen die in de bus zitten. Als de bus stopt stapt er iemand uit, pakt zijn fiets van de stelling voor op de bus en gaat op de fiets verder. In gedachte zie ik dan een bus met voorop 20 fietsen door de Wieringermeer rijden. Dat lijkt mij toch een vreemde zaak. We gaan eerst naar de bibliotheek om te kijken of er nog schokkende dingen in Nederland gebeurd zijn en we sturen iedereen een mailtje over ons wel en wee. Meer wel dan wee gelukkig. We maken een wandeling langs de haven van Victoria en zie een aantal kleine watervliegtuigen in de haven landen en aanmeren. Omdat we honger krijgen en nog niet naar de camping terug willen besluiten we langs de haven wat te gaan eten. Dat dit een goed idee was bleek al snel. Ik kreeg een steak die zo mals was dat als hij je mes zag spontaan in tweeën viel en smolt op je tong. Met een lekker wijntje erbij wil je eigenlijk nooit meer weg. Daarna nog een korte wandeling gemaakt voor de spijsvertering en toen weer met de bus naar de camping.

10 juli

10.30 uur vertrekken we naar Butterfly Gardens. Dat is een grote overdekte ruimte waar in een tropisch klimaat vlinders worden gekweekt. Het is wel aardig maar het is niet zo dat je naar Canada moet vliegen om dat te zien. Als je een kijkje wilt nemen moet je de volgende link aanklikken. Het duurt misschien even want je moet dan even een filmpje ophalen. [Butterfly Gardens](#) Het kan ook zijn dat je nog een viewer moet downloaden maar als je dit allemaal gevonden hebt kan dat geen probleem zijn.

De volgende stopplaats was Butchards Gardens.

De familie Butchard hadden een cementfabriek.

Bij het afgraven van dit gebied werden de grondstoffen voor cement eruit gehaald en hield men vruchtbare grond over. Mevrouw Butchard maakte hier, honderd jaar terug, een mooi tuintje van. Maar het geheel is iets uit de hand gelopen want nu zijn het 5 grote tuinen geworden. Elk met een eigen stijl. Een verzonken tuin, een

Rozentuin, een Japanse tuin en een Italiaanse tuin. Omdat het erg warm was (35 graden) en Els niet goed tegen de zon kan zijn Frans en ik de

tuinen in gegaan en heeft Els bij de RV op ons gewacht. Hierdoor had ze mooi de tijd om de route voor het vervolg van de reis uit te stippelen.

11 Juli

Oversteek naar het vaste land. Om 12.00 uur hebben we de ferry Swartsbay-Tsawwassen. Verder via de highway 7 naar Kent waar we overnachten. We staan hier op een camping die gerund wordt door een paar chinezen. Het was wel heel rustig op deze camping en waarom dat zo was is niet duidelijk het is een mooie rustige omgeving en aan de prijs kan het niet gelegen hebben.

12 juli

Vanuit Kent gaan we naar Harrison. Een plaatsje aan een meer waar een artistieke markt gehouden wordt. Jammer dat het water van het meer zo koud is want hier was een mooi strand met een uitstekende gelegenheid om te zwemmen. Maar wij koukleumen hebben dat niet gedaan. Verder over de Allison Pass met een hoogte van 1342 meter is

dit een hele klim om boven te komen. Even later passeren we een aardverschuiving. Hier is een hele berg naar beneden gekomen. 100.000.000.000 Ton steenmassa is hier over de snelweg heen gerold en er moeten nog steeds een aantal auto's onder liggen. Ook zijn er twee toeristen omgekomen en hieronder begraven.

We overnachten op een Camping in Manning Park. Het is een stille plek en omdat we weinig brandhout hebben besluit Frans een naast onze plaats liggende boomstam aan stukjes te hakken. Maar dat ging niet door, want al snel was er een boswachter die kwam vragen wat meneer aan het doen was. Wat van de natuur is is van de natuur en daar mag je niet aankomen. Op de opmerking van Frans dat de stam al dood was antwoordde hij dat je niet wilde weten wat er allemaal in zo'n stam leeft. Met een kwartiertje kwam er een auto met brandhout dat je kon kopen.

13 juli

Naar Kalowna aan het Okenaga Lake een prachtige Campground van de gemeente maar helaas volgeboekt. Voor 22 dollar mogen we wel op de parkeerplaats staan. Hier zien we hoe de Canadezen barbecuen. Gigantische barbecues met gasflessen en koelboxen worden er aangesleept waarbij met hele families van oma tot kleinkind van gigantisch stukken vlees wordt genoten.

14 Juli

In Kalowna worden er weer boodschappen gedaan en ook wordt er weer een bezoekje aan de Bib gebracht om het thuisfront in te lichten. Het is schitterend weer en zijn al snel zin we weer op weg naar Vernon en Salmon Arm. Onderweg genieten we van het Kalamakka Lake Volgens Els het mooiste stuk natuur wat ze ooit gezien heeft. Prachtig groen water. In Herbert Park aangekomen kamperen we aan het Shuswap Lake. Een prachtige (open) kampeerplaats met schoon sanitair. Frans en ik zijn hier nog even naar de Margret Fals geklommen.

15 Juli

Vandaag rijden we naar het Mount Revelstoke National Park. Onderweg hier naartoe komen we bij een opstopping waar een dame met een stopbord het verkeer staat tegen te houden. Als we stilstaan blijkt dat we naast de stuwdam staan dus besluiten we de tijd maar te vullen door even

te gaan kijken. Op de parkeerplaats staat een busje klaar dat ons naar de stuwdam brengt. Bij de stuwdam gaan we met de lift omhoog en krijgen we een voortreffelijke rondleiding. Eigenlijk is het niet te bevatten hoe groot de dam is. De 6 buizen aan de buitenkant op de dam hebben elk een doorsnede van 8 meter. Je zou er een twee-baansweg doorheen kunnen laten lopen. Ook hier blijkt dat men na 11 september 2001 extra voorzichtig is. Terug op de parkeerplaats brengen we een bezoek aan het houthakkersmuseum. Door naar de camping die

ligt in het Provincial Park en heet Martha Creek. Een mooie camping, natuurlijk aan het water en met mooie afgeschermdde staanplaatsen.

16 Juli

Om 10.30 u, na de sani-dump, zijn we weer op weg. De bedoeling is om via Revelstoke naar Glasier National Park te gaan en daar te overnachten. Onderweg komen we over de Roger Pass 1327 meter hoog hier ligt de grens tussen British Columbia en Alberta. Dit is ook de tijdsgrens (BC-pacific time en Alberta mountain time) het is opeens een uur later. Als we onderweg bij een tankstation met Visa willen betalen lukt het voor de tweede keer niet. Wel vreemd want de kaart van Els en van mij worden beide niet geaccepteerd. De volgende stop is bij Three Valley. Hier maken Els en ik een helikopter vlucht over de glacier. Een schitterende vlucht van 20 minuten tot een hoogte van 7300 foot.

Als we ook hier niet met visa kunnen betalen beginnen we ons wel zorgen te maken. Na een telefoontje met Holland blijkt de Visa-card te zijn opgeheven. Het rare is dat er wel geld op staat maar dat de kaarten zijn geblokkeerd. Later zou blijken dat de Visa-card was opgeheven omdat deze gekoppeld was aan een reis en krediet brief van de ANWB die Els voor de vakantie had afgezegd omdat we die deze vakantie toch niet zouden gebruiken. Gelukkig hadden we nog andere plastiekjes om geld op te halen. We besluiten toch maar door te rijden naar Banff en daar weer op de camping Tunnel

Mountain te kamperen. Alleen nu zonder sani-dump op de plaats want dan sta je op de camping meer in de natuur en we hebben zelf alles aan boord.

17 juli

Met weemoed verlaten we de Rocky Mountains en gaan op weg naar Calgary. Onderweg stoppen we nog even in een villadorp waar we boodschappen doen in de grootste en mooiste supermarkt die we in Canada zijn tegen gekomen. Wat een luxe ligt hier

uitgestald. Als we Calgary naderen zie we een nieuwbouwwijk en daar mag je als bouwkundige natuurlijk niet zomaar aan voorbij rijden. Alle huizen zijn een vorm van houtskelet bouw. Een houten raamwerk met daarop vezelplaten met aan de binnenkant 12 centimeter isolatiemateriaal en een bekleding en aan de buitenkant eerst een waterkerende laag dan een wapening van staaldraad daarover een laag stucwerk en dan een sierpleister. Als het huis klaar is lijkt het een stenen huis maar in werkelijkheid is het van hout. Over de vloerbedekking, de wandafwerking en de verlichting heb je als koper geen zeggenschap want dat staat voor de koop allemaal al vast. Je

koopt dus eigenlijk een half ingericht huis. Bij aankomst in Calgary zie we in de verte de springschansen van het skispringen tijdens de Olympische spelen recht voor ons liggen. We weten van het begin van de vakantie nog dat de camping hier vlak naast ligt dus hoeven we niet lang te zoeken. De camping ligt vrij hoog en daardoor hebben we een mooi uitzicht over de stad. Het is een zeer dure, maar luxe camping. Toch staan we veel liever op een camping met minder luxe maar wel in de natuur. De camping is de KOA-camping die we aan het begin van onze vakantie zouden aandoen. We laten het voucher zien, waarop staat vermeld dat er al betaald is, weliswaar voor een andere datum, maar toch! Waar ze zeiden aan het begin, dat we geen restitutie kregen voor de overnachting accepteerden ze de coupon nu wel. Dit past precies bij de sympathieke Canadezen.

18 juli

Vroeg op want tussen 9 en 10 uur moeten we de camper schoon en afgetankt inleveren. Dat lukt net niet helemaal omdat Els even in paniek is omdat ze haar portemonnee niet kan vinden. En dan is zo'n camper toch nog groot. Om 1 minuut over tien komen we aan bij Go-west en daar staan ze met smart op ons te wachten.

Snel worden onze spullen eruit gehaald en de camper gewassen. Dit om te kijken of we geen grote deuken met aarde hebben dicht gestopt. Omdat het allemaal zo snel moet vergeten we een kastje leeg te maken maar gelukkig vindt de schoonmaker nog wat spullen van ons en geeft dat mee. In dat kastje stond ook een doosje met allerlei bonnetjes die we tijdens de reis hadden verzameld maar we denken dat dat bij het afval beland is. Ook zijn we een paar fotorolletjes kwijt, gelukkig hebben we de film wel helemaal compleet. Als alle papierwerk weer achter de rug is stappen we in het busje van

Go-west en gaan we via het vliegveld waar eerst nog een stel Amerikanen moet worden afgezet naar ons hotel. Na het inchecken besluiten we, omdat het nog vroeg is, nog even naar Down-town te gaan. De receptioniste verteld ons dat we het best met het openbaar vervoer kunnen gaan. Dus stappen we voor het hotel op de bus. Die brengt ons naar een treinstation en met de trein komen we in het hartje van Calgary aan. Een reis van driekwartier en dat alles voor 1 dollar per persoon. Van de treinreis hebben we dorst gekregen dus pakken we eerst een biertje op een van de terrasjes. Dit ook om op ons gemak de stadscanadezen te kunnen bestuderen. Weer verkwikt gaan we de stad verkennen. Als ik aan de voet van een wolkenkrabber aan iemand vraag of het mogelijk is om op het dak te komen moet ze ons teleurstellen. Dat kan niet maar ze raad ons aan de tuinen op de vierde verdieping van het gebouw te gaan bekijken. Het blijkt dat daar een soort park is met schitterende bloemen, bomen, beelden en waterpartijen is. Een gedeelte van de tuin was afgesloten omdat er een trouwerij was. Omdat we Calgary toch van bovenaf wilde zien zijn we naar de Calgary Tower gegaan. Vanaf de toren hadden we een schitterend uitzicht over de stad. Het openbaar vervoer leverde ons weer keurig bij het hotel af waar een heerlijk lopend buffet op ons stond te wachten. (Een wat vreemde zin maar het lijkt te kloppen) Na het eten nog even naar de bar en vroeg naar bed want het was toch een vermoeiende dag en morgen staat ons weer een lange dag te wachten.

19 juli

Om 9.00 uur worden we door het hotelbusje naar het vliegveld gebracht. Om 13.15 zitten we weer in de lucht. We zijn dan om 18.55 plaatselijke tijd in Toronto. Om 20.35 uur vertrekken we daar richting Holland waar we om 10.00 uur uit het vliegtuig stappen. Op Schiphol staat een heel ontvangstcomité op ons te wachten en worden we thuis afgeleverd. Om een jetlag te voorkomen hebben ze besloten ons wakker te houden tot de avond en ik moet zeggen, dat is ze goed gelukt. Aan het eind van de middag hadden we het wel zwaar maar daardoor hadden we de volgende dag, na een goede nachtrust, toch weinig last van het tijdsverschil.

Afsluiting.

Dit was voor Els, Frans en zeker voor mij de reis van ons leven. Ondanks de Bell's Palsy heb ik geweldig genoten. We hebben het geluk gehad dat verder geen gekke dingen gebeurd zijn en we kunnen terugkijken op een schitterende vakantie. Een nadeel is wel dat we de smaak aardig te pakken hebben en we graag nog eens zo'n soort reis willen maken. Maar dit is niet iets wat je zomaar elk jaar kunt doen. We zijn wel een prachtige ervaring rijker en als we het over zouden moeten doen zouden we meer zelf geregeld hebben. De vliegreis, het hotel, de camper en de bootreis kan zo via internet geboekt worden. Dus zonder tussenkomst van een reisbureau.

We hopen dat je het leuk gevonden hebt om het verslag van onze reis te lezen. Als je meer wilt weten we hebben nog een fotoboek, een film en nog veel meer te vertellen en de deur staat altijd open.